॥दुर्गा सूक्तम्॥

(तैत्तिरीयारण्यकम/प्रपाठकः – १०/अनवाकः – २

जातवेंदसे सुनवाम् सोमं मरातीयतो निदंहाति वेदंः। स नंः पर्षदितं दुर्गाणि विश्वां नावेव सिन्धं दुरिताऽत्यग्निः॥१॥

ताम् ग्निवंणां तपंसा ज्वल्न्तीं वैरोच्नीं केर्मफ्लेषु जुष्टाम्। दुर्गां देवी १ शरंणमृहं प्रपंद्ये सुतरंसि तरसे नर्मः॥२॥

अग्ने त्वं पारया नव्यों अस्मान्थ्स्वस्तिभिरतिं दुर्गाणि विश्वां। पूर्श्व पृथ्वी बंहुला ने उुवीं भवां तोकाय तनयाय शं योः॥३॥

विश्वांनि नो दुर्गहां जातवेदः सिन्धुं न नावा दुंरिताऽतिंपर्षि। अग्ने

अत्रिवन्मनंसा गृणानौंऽस्माकं बोध्यविता तुनूनांम्॥४॥ पृतुना जितुर् सहंमानमुग्रमुग्निर हुवेम परमाथ्सधस्थांत्। स नंः

पर्षदितं दुर्गाणि विश्वा क्षामंद्देवो अति दुरितात्यग्निः॥५॥ प्रत्नोषि कमीड्यो अध्वरेषु स्नाच् होता नव्यंश्च सिथ्सं। स्वाश्चांग्ने तनुवं पिप्रयंस्वास्मभ्यं च सौभंगमायंजस्व॥६॥

गोभिजुंष्टंमयुजो निषिक्तं तवेन्द्र विष्णोरनुसश्चरेम। नाकस्य पृष्ठमभि संवसानो वैष्णंवीं लोक इह मादयन्ताम्॥७॥

> कात्यायनायं विदाहें कन्यकुमारिं धीमहि। तन्नों दुर्गिः प्रचोदयाँत्॥

दुर्ग सूक्तम् 2

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/

stotrasamhita

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/